

TRĂNG VÀ GỐC ỒI XÈ CỦA EM TÔI

(Tâm Bút)

Tại sao chỉ đến rằm, trăng mới tròn và sáng?

Câu hỏi này cứ trở lui trở tới trong đầu tôi và được đề lửng lơ không tìm cho ra câu đáp.

Từ khi niên thiếu, tôi đã yêu vô cùng ánh trăng thanh đọt trong tác phẩm Trăng Cuội Ngồi Góc Cây Đa của Vũ Khắc Khoan. Câu chuyện ghi tấc thì trong đầu tôi một ấn tượng rung rung xúc động ngay khi 13 tuổi. Tôi yêu trăng và yêu nỗi cô đơn muôn kiếp của chị Hằng kể từ đây...

Ngôi nhà tôi lưu trú thời thơ ấu được dựng nên từ tấm họa đồ do chính tay Cha vẽ ra. Tọa lạc trên đường Yên Đổ, quận III Sài Gòn, tường nhà sơn màu gạch, cửa sổ màu nâu đậm, một giàn giây leo xanh ngắt bắt từ cổng chính bám lên tận mái. Trong khoảng sân nơi mé hông nhà là một cây ổi xè do tự tay cô em út trồng nên, chăm bón cẩn thận, thương yêu như thể với người bạn thiết.

Theo ngày tháng, em lớn lên, gốc ổi cũng già đi. Từ một dùm lá non hội tụ trên cái thân mảnh dẽ, gốc ổi biến thành mạnh mẽ, cành lá xum xuê, ngạo nghễ vượt cao hơn cánh cửa sổ lầu hai căn gác phòng tôi. Mùa thu, lá rụng đầy sân, những chiếc lá vàng hết cả mùi thơm, khô dần, bay tan tác theo từng cơn gió.

Những đêm sáng trăng, tôi ưa thích ngồi nơi cửa sổ, nhìn xuống mặt sân những mẫu hình gãy nét. Con hẻm tĩnh mịch. Ánh đèn đường mờ đi dưới luồng sáng trăng chan hòa rực rỡ. Gốc ổi đơn độc trở thành to lớn. Các cành lá vươn cao, vươn cao như muốn vói tới tận nơi thâm cung ẩn nấu của chị Hằng.

Vài năm sau cuộc đổi đời 30 Tháng Tư đầy thống hận, khi em mười chín, Mẹ gửi em vượt biển cùng gia đình một người họ tộc.

Thời gian ngắn trước khi em ra đi, lớp lá xanh trên cành bỗng trở nên héo úa, rơi rụng đầy sân, lưu lại những chiếc nhánh khẳng khiu trơ trọi. Cả nhà tôi đều nhận biết hiện tượng này nhưng chẳng ai màng giữ lâu ý nghĩ.

Ngày em từ giã, tôi bạn lưu diễn xa. Khi trở về, hay tin chuyến ghe có em tham dự đã bị đắm ngay trong đêm tách bến ở Bà Rịa. Từ ngày ấy, không gia đình nào được biết bất cứ tin tức gì của các người thân có mặt trên ghe.

Phần Mẹ, nhiều năm trôi đi, vẫn mang trong lòng niềm tin rằng em còn sống. Niềm tin đáng tội nghiệp, các anh em tôi không ai nỗ lực làm cho tan biến. Nghe tiếng bất cứ vị thầy bói nào, tốn tiền bao nhiêu cũng mặc, Mẹ đều tìm đến. Sau mỗi lần như thế, Mẹ ăn ngủ ngon hơn trong một thời gian ngắn theo những lời phủ dụ của vị thầy.

(Có lúc, những lời kể phẩn khởi của Mẹ cũng làm chúng tôi tin theo rằng em còn sống và đang lưu lạc nơi một đảo hoang nào trên thế giới...)

Khi sắp từ giã Việt Nam đi Âu Châu, cả gia đình đều luyến lưu căn nhà cũ. Điều này không chỉ nảy sinh từ kỷ niệm, mà còn chính tự trong lòng mỗi người đều có chung cảm nghĩ đau xót: “Một ngày kia trở về, em sẽ buồn biết bao khi không còn tìm thấy nơi đâu hình ảnh Mẹ và các anh chị thân yêu.”

Thời gian ở Âu Châu, một lần tôi nằm mơ, thấy em rõ nét, khuôn mặt rất đẹp, trên đầu quấn chiếc khăn màu lam, kiêu các ni cô thường quấn. Tôi hỏi

“Sao em không về để Mẹ cứ mãi trông ngóng?”

Em lắc đầu, đôi mắt vô cùng buồn bã

“Em không thể về. Chị xem này!”

Và xỏ tung chiếc khăn ra, em để cho tôi thấy cái đầu cạo trọc

Tôi giật mình thức giấc. Hình ảnh em vẫn còn rõ ràng trong cơn chớp chờn giao động. Trái tim tôi bàng hoàng run rẩy. Từ ấy, tôi thật sự tin rằng em đã vĩnh viễn rời bỏ trần gian.

Mùa Xuân 1993, lần đầu từ Mỹ về thăm lại quê hương, tôi có đi ngang khu phố cũ. Cảm giác ngỡ ngàng lan nhanh trong óc khi cố định ký ức mà chẳng hình dung nổi cảnh vật xưa.

Ngôi nhà thời thơ ấu bây giờ hoàn toàn đổi khác. Cái vẻ thơ mộng theo lối kiến trúc Tây Phương được thay thế bằng một tòa nhà ba tầng, giống y như cái hộp khổng lồ hình chữ nhật đứng

Trong óc tôi khi ấy cứ đảo đi đảo lại câu chuyện Từ Thức từ cõi tiên trở lại trần gian. Trước nơi chốn cũ, cả cảnh lẫn người đều tìm không thấy. Góc ỏi xẻ của em cũng chẳng thể nào có được chỗ đứng trong trí nhớ riêng tôi

□

Bình luận:

Sửu Phan: BUỒN QUÁ!!!

□